

LBRIS | Bing Bo
Weekend
books

UN VIS ÎNTR-O NOAPTE DE VARĂ

Traducere din limba engleză de
GABRIEL STOLAN

corint junior

海豚出版社
DOLPHIN BOOKS
中国国际传播集团

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
<i>Mențiunile autorului</i>	17
Un vis într-o noapte de vară	23
Un dar din partea bătrânului păianjen	35
Cling-cling	46
Ochii misterioși	53
O pată roșie ca sângele	62
Barca cu pânză verde	75
Noapte bună, steluța mea	87
Coliba din scoartă de copac de sub fereastră	93
O carte poștală de la domnul Broscoi	103
Leagănul	111
Sunetul clopotului	122
Luminează, steluța verde	128
Moartea păianjenului veninos	131
Ochiul balenei albastre	144
Lupul Dudu în lumina lunii	166

Un vis într-o noapte de vară

Cântărețul din iarbă

Lumina argintie și plăcută a lunii scâldea pământul și peluza. Stelele scânteiau, părănd niște ochi curioși, care privesc pământul și iarba.

Pe peluză era liniște.

Greierii și lăcustele îl așteptau pe cel mai cunoscut artist de pe acea peluză – greierele Jiling – să le cânte câteva melodii vesele.

Domnișoara Licurici, cu felinarul ei verzui, abia aștepta să îl asculte pe Jiling.

Și zvelta domnișoară Lăcustă, care purta o rochie verde-deschis, era nerăbdătoare.

Slab și micuț, Jiling era de două ori mai mic decât un greier obișnuit. Purta o haină sclipitoare, care i se potrivea de minune, strălucind în lumina lunii. A fluturat din antene și i-a salutat pe toți cu multă grație.

— Vai, vai, ce grozav e! a exclamat domnișoara Lăcustă.

— Da, e un interpret minunat! a adăugat domnișoara Licurici.

— Liniște!

Greierile de tufiș s-a uitat muștrător la cele două domnișoare și le-a făcut semn să tacă.

Pe peluză s-a făcut liniște.

Jiling și-a întins picioarele și a început să cânte.

Micile flori sălbatice au început să vibreze încă de la prima notă cântată, iar firele de iarbă au dansat vesele.

— Zz...

Ultimul sunet se stingea, ca o picătură de rouă care cade de pe vârful unui fir de iarbă.

Peluza era o scenă a bucuriei. Toți cei de acolo au fluturat entuziasmați din antene, sperând să atingă antenele lui Jiling, așa cum oamenii își dau mâinile.

Jiling le-a atins pe rând antenele. Ca întotdeauna, nu le-a uitat pe domnișoarele Licurici și Lăcustă, care și-au fluturat încântate antenele.

Clic-clac, clic! Vai! S-a auzit zgomot de pași. De fiecare dată când auzeau acele sunete, încântătorii locuitori din iarbă știau că urma să se întâmple ceva groaznic.

Clic-clac! Se apropia cineva. Iar zgomotul era îngrozitor.

O luptă cu „Generalul”

Cu o lanternă într-o mână și o capcană pentru greieri în cealaltă, un băiețel s-a apropiat de piatra sub care se ascundea Jiling. A dat-o deoparte. Lumina puternică a lanternei l-a surprins pe Jiling și capcana a căzut. Jiling a fost prins și pus într-un mic tub de bambus.

— Ce slab e! Nu se compară cu Generalul meu. O să-l iau pentru câteva exerciții, a spus băiatul.

În ziua următoare, lucrurile s-au schimbat dramatic pentru Jiling. A fost pus într-un vas din lut ars din motive pe care nu le-a putut înțelege.

Buf! În vas a căzut alt greier.

Era puternic, mare și înalt. L-a presat pe Jiling, atingându-l cu antenele. Era Generalul. Acesta s-a repezit la Jiling cu gura căscată, așa că Jiling nu a avut încotro și a deschis și el gura ca să se apere. S-au mușcat unul pe altul. Generalul și-a rotit capul și l-a lovit pe Jiling, azvârlindu-l în aer. Pleosc! A căzut afară din vasul de lut.

— Hai, sari! Sari! Sari! l-a îndemnat băiatul, bătând din picior în spatele lui Jiling și silindu-l să sară în sus de trei ori.

O să te arunc în aer de trei ori, a spus băiatul, și chiar a făcut acest lucru, prinzându-l de fiecare dată pe Jiling.

Amețit, Jiling s-a înfuriat.

— Bravo! a strigat băiatul. Acum, dacă tot te-ai înfuriat, ești pregătit de luptă? O să-l lași pe General să se bată cu tine?

Deodată, a apărut o fetiță în fugă tocmai când băiatul îl pune pe Jiling înapoi în vasul de lut.

— Nu, nu face asta! Nu-i pune să se încaiere. El este foarte mic și ar putea fi ucis. Frățioare, dă-mi-l mie, te rog!

— Păi..., a ezitat băiatul, care nu prea voia să i-l dea pe Jiling.

— Nu te teme, greierașule. Nu mai tremura! l-a liniștit fetița, cu blândețe în glas.

Punându-l pe Jiling într-un vas mai mic, ea a zâmbit și a spus:

— Te rog să cânti melodios în loc să te lupți.

— Nu cânt, pentru că nimeni nu are nevoie de muzică aici, a spus el și s-a simțit cuprins de un val de tristețe.

Muzica se aude din vasul de lut

La începutul serii, fetița a pus vasul lângă fereastră și, după ce a ridicat capacul, s-a uitat la Jiling.

LBRIS

We know
books

LIBRIS books
— Muzicianule, nu vrei să-mi cânti ceva? l-a întrebat ea, cu speranță în glas.

Dincolo de fereastră era o viță-de-vie, cu struguri cu boabe cristaline. Frunzele palmate de viță-de-vie dansau în vânt.

Dezamăgită, fata a oftat. Jiling a privit în ochii ei negri și sclipitori, care reflectau imaginea lui.

Pe neașteptate, o pală de vânt a umplut aerul cu miros plăcut de anemone. Vântul a adus și o adiere de muzică. Suna minunat. Misterios. Era un greier care cânta undeva în depărtare.

Acea muzică i-a adus aminte lui Jiling de zilele fericite de odinioară, când trăia pe peluză. Luna plină, portocalie, strălucea pe cer. Dinspre peluză se ridica o negură subțire. Jiling a început să cânte ceva. Curând, din vasul de lut s-au înălțat sunetele clare ale muzicii și au plutit în noapte.

Stelele sclikeau pe cer. Erau și ele seduse de cântecul magic care răsuna din vas? Lumina argintie a lunii a făcut haina neagră a lui Jiling să strălucească. Să fi fost o răsplată pentru muzicianul închis în vas? Frunzele de viță-de-vie au foșnit. Arătau ca niște palme care aplaudă?

Fetița auzea muzica greierului și părea fericită. Era bine că micuțul nu mai putea rămâne mut. Și nici nu voia să trăiască în tristețe. Își cânta muzica.

Fetița a adormit cu un zâmbet larg pe față. Probabil că zâmbea și în vis.

În grădină trăia un violonist. Când Jiling a început să cânte, el a deschis o fereastră fără să facă zgomot, iar sunetele armonioase au pătruns în camera lui.

Violonistul a rămas uimit.

— Oh, muzica asta este uluitoare! Ca murmurul unui pârâu care gonește printre pietre, pentru a înprospăta pământul. Inima mea vibrează ca o coardă de vioară. Ce melodie vioaie! Ce tril miraculos! Ce acord armonios! Seamănă cu sunetele încântătoare ale verii. Le-aș putea folosi pentru un solo de vioară.

Ochii violonistului sclipeau de emoție.

Licuriciul și lăcusta

În vas a căzut o rază de lumină verzuie, apoi și ceva verde.

— Ah, domnișoară Lăcustă! Domnișoară Licurici!

Jiling a rămas surprins că prietenele lui veniseră să-l vadă. El era foarte fericit, însă ele au izbucnit în lacrimi.

— De unde ați aflat unde sunt? le-a întrebat Jiling.

— Te-am auzit cântând, a răspuns suspinând domnișoara Licurici. Am zburat peste tot cu felinarul mea ca să te caut. Nu ți-e dor de mine... sau de noi?

Cu lacrimi scurgându-i-se pe față, domnișoara Lăcustă a spus:

— Te caut de ceva vreme și am slăbit mult. N-ai observat?

— Păi...

— De ce stai aici și cânti doar pentru tine?

Cele două prietene erau nedumerite.

— M-a salvat o fetiță, a spus Jiling. În noaptea asta mi s-a făcut dor de locul meu obișnuit și de prieteni. Așa că am cântat ca să-mi exprim sentimentele.

Fetița a fost trezită de suspinele domnișoarelor Licurici și Lăcustă.

— Of, am uitat să-mi iau greierele de la fereastră, a spus fata, sărind din pat. Trebuie să acopăr vasul, altfel o să răcească. Apropiindu-se de vas, s-a uitat în el și a exclamat: Oh, uite un licurici și o lăcustă lângă greier! Apoi a zâmbit. Sunteți prietenele lui, nu? Dar acum el trebuie să doarmă, iar voi întoarceți-vă acasă.

Domnișoarele Licurici și Lăcustă au dat roată vasului, apoi au plecat fără tragere de inimă.

Suferință în lumina lunii

Jiling nu mai cântase de trei zile. Chinuit de amintiri, s-a simțit copleșit de o tristețe fără de margini.

Când adormea, își aducea mereu minte de căsuța lui confortabilă, în timp ce stelele sclipeau pe cer, iar lumina lunii cădea pe iarba deasă. Picăturile de rouă străluceau pe petalele florilor, iar frunzele lor dansau încet în vântul slab. Mulți prieteni se strângeau pe peluză, printre care se numărau și domnișoarele Licurici și Lăcustă.

— Domnișoarele Licurici și Lăcustă nu au mai venit aici de trei zile. Ce se întâmplă?

Deodată, a fost cuprins de deznădejde.

În vis, fetița a auzit un glas slab, care cânta ceva trist. Se părea că frunzele toamnei cădeau din copaci răsucindu-se și gemând în adierea vântului. Sunau ca ticăitul pe care îl scoate zăpada în timp ce se topește sub razele soarelui. Cine era atât de trist?

Fetița se trezise. Și-a dat seama că muzica venea dinspre vasul de lut și greierul ei drag cânta.

— Vai, dragul meu, ești trist? l-a întrebat ea și a ridicat ușor capacul vasului. M-am purtat frumos cu tine, nu? De ce ești supărat?

Pe obraji au început să i se scurgă lacrimi.

Poc-poc! Cineva lovea în geamul ferestrei. Nedumerită, fetița a ridicat privirea și a văzut o sumedenie de insecte care se agitau în fața ferestrei. Multe dintre ele stăteau pe pervaz. Se loveau de sticlă, încercând să pătrundă în încăpere.

Din-dong! Ding! Fata a deschis fereastra. Greierul de tufiș, domnișoara Licurici și domnișoara Lăcustă au intrat primele și s-au oprit în jurul vasului de lut și au început să plângă încet.

— Jiling, Jiling! au strigat, întinzându-și antenele spre el. Alte cuvinte nu ar fi putut exprima mai bine cât de mult îl iubeau și îi duceau dorul. Fetița nu le-a înțeles limba, dar și-a dat seama ce înțeles aveau vorbele lor văzând ce se petrecea.